

[Elmquist.]

I hvert Fald synes jeg, at § 20, som den nu er, hvor den ligefrem søger at disculpere enhver simpel Uagtsomhed, gaar for vidt og er forfejlet; men det kan godt være, at den Affattelse, som jeg som et Kompromis kunde tænke mig, ikke kan tilfredsstille alle de gensidige Selskaber. I og for sig ser jeg ogsaa helst, at man gik saa vidt, at Erstatningen kan bortfalde ved simpel Uagtsomhed, men som en Mellemting kunde jeg tænke mig det andet.

Saa kommer jeg endelig til § 104. Dér synes jeg, at den højtærede Justitsminister, om jeg saa maa sige, vender Forholdet en lille Smule paa Hovedet, naar han siger, at der kan ikke være Tale om, som det ærede Medlem Hr. Elmquist vil, ved denne Lov at indføre noget nyt. For det er netop den højtærede Justitsminister, der indfører noget nyt. Det er nemlig, som jeg sagde i mit første Indlæg, en gennem en Menneskealder fastslaaet Praksis, at Forsikringer tegnet for en begunstiget uden Vrøvl udbetales til den begunstigede, og uden at der rejses Indsigelse fra Tvangsarvingernes Side.

Kommissionens Flertal siger, at dette Forhold ikke vides overhovedet at have givet Anledning til nogen Proces; det er gaaet glat væk saaledes, at naar man ved en Forsikringspolice har indsat en bestemt Person som begunstiget, saa har Tvangsarvingerne respekteret dette. Og jeg kender ikke, og Forsikringskommissionens Flertal ses heller ikke at kende eller vide, at der har fundet Misbrug Sted i den Anledning.

Men naar det gennem 50 Aar eller mere er en fastslaaet Praksis, at man saaledes har kunnet tegne Forsikring for et svageligt Barn, har kunnet tegne en Forsikring alene til Fordel for sin Hustru, saaledes at Børnene ingen Krav har, har kunnet tegne en Forsikring til Fordel for en af sine Døtre, saaledes at den paagældende fik Beløbet betalt, uanset om det greb ind i Tvangsarverettens Regler, naar man tog Hensyn til Beløbet ved Boets Opgørelse, saa er det dog den, der indfører Regelen i § 104, der indfører noget nyt, naar det nu dér udtrykkelig siges, at Arvingerne skal kunne komme og melde sig og gøre gældende, at der er sket et Indgreb i Tvangsarven.

Jeg synes, det er en meget uheldig Maade, hvorpaa man her vil ordne Forholdet. Det er hidtil gaaet saaledes, det indrømmer ogsaa Skifteretterne, at naar en Police lød paa en bestemt Person, saa henvendte denne sig til Forsikringselskabet og fik udbetalt Forsikringssummen, og det blandede Tvangsarvingerne sig ikke i. Efter

den Affattelse, § 104 nu har faaet, vil det fremtidigt være saaledes, at hvis der findes en Police i et Bo, lydende paa en bestemt Person, saa kan Ægtefælle, Børn, Børnebørn, Adoptivbørn skynde sig at skrive til Forsikringselskabet: I maa ikke udbetale denne Police til det bestemte Barn — og saa skal Forsikringsselskabet standse Udbetalingen for de $\frac{2}{3}$'s Vedkommende. Men hvis den paagældende, til hvis Fordel Policen er udstedt, har Policen og skynder sig hen til Forsikringsselskabet straks efter Dødsfaldet og kommer førend Børnene og førend Ægtefællen og faar Forsikringssummen udbetalt, saaledes som Forsikringsselskabet er berettiget til, naar der ikke er nogen, der har nedlagt Indsigelse, saa faar den begunstigede Forsikringssummen.

Det vil altsaa medføre, at ved ethvert Dødsfald er det første, man overhovedet maa gøre, efter at den paagældende er afgaaet ved Døden, hurtigst muligt at undersøge, om der er begunstigede i Policer, og hvis der er begunstigede i Policerne, da saa hurtigt som muligt at faa nedlagt Indsigelse overfor Forsikringsselskabet; for den, der kommer først, enten den begunstigede eller de, der mener, at der er gjort Indgreb i deres Tvangsarveret, faar Medhold, opnaar altsaa det Formaal, som de vil. Kommer den begunstigede først, faar han den bestemte Sum, og saa kan de andre ingen Indsigelse gøre overfor Forsikringsselskabet.

Jeg synes, det er uheldigt at bringe hele dette Stridsmoment ind i et Forhold, hvor der overhovedet ikke hidtil har været Uenighed. Der er gaaet over 50 Aar, uden at der har været en eneste Proces om Forholdet. Hvorfor skal man saa pludselig begynde at lovgive? Det er det, jeg finder er urigtigt, og det er det, jeg har vendt mig imod, idet jeg har henvist til den enstemmige Protest, der er vedtaget af alle Forsikringselskaber og tillige af Forsikringsselskabernes Fællesorganisation.

I øvrigt kan der jo nu blive Lejlighed til at drøfte Spørgsmaalet i Udvalget, og jeg haaber, der skulde være Mulighed for at komme til et Kompromis i den Retning, jeg har foreslaaet, nemlig at man indskrænker Bestemmelsen til, at Tvangsarvinger kan gøre Indsigelse gældende, naar Forsikringssummen er til Fordel for andre end Tvangsarvinger.

Christmas Møller: Jeg skal kun gøre en enkelt kort Bemærkning. Den højtærede Justitsminister vilde sammenligne Reglerne i Forslagets § 23 med det Tilfælde, at man havde et Gældsbevis i Hænde og